

ЛАЗАР НИНКОВИЋ
1926–1998.

После кратке и тешке болести на Војномедицинској академији у Београду, 19. фебруара 1998. године, преминуо је Лазар-Лаза Нинковић, борац, привредник и политички радник. Више година био је драгоцен сарадник Међуопштинског историјског архива у Ваљеву, па и овог часописа.

Родио се 14. фебруара 1926. у Бобови код Ваљева, у познатој породици. Отац му Милисав био је шумар и учесник ослободилачких ратова од 1912. до 1918. године, а мајка Цвета, дев. Бркић, из Срба у Лици, била је радница и домаћица. Старији брат Михаило био је директор Катастарске управе у Убу и након Другог светског рата посланички кандидат. Лаза је основну школу завршио на Ставама а нижу гимназију у Ваљеву. За време окупације уписао је Средњу пољопривредну школу у Ваљеву. Још као средњошколац повезао се са напредним омладинцима и радио за народноослободилачки покрет. Средином септембра 1944. године постаје борац Друге крајишке народноослободилачке ударне бригаде XVII дивизије. Пред крај рата постављен је за командира Посадне чете у Горњем Милановцу.

По ослобођењу радио је у органима унутрашњих послова и био официр ОЗНЕ и УДБЕ у Новом Пазару, Ивањици, Пожези и Ужицу. Поред обављања редовних послова учествовао је и у више потера за одметницима. У једној од тих потера тешко је повређен па је постао војни инвалид. Због нарушеног здравља пензионисан је око 1955. у чину капетана I класе.

У поратним годинама наставио је започето школовање и завршио Средњу пољопривредну школу у Футогу крај Новог Сада. Пошто је успео да санира своје здравствено стање, као пољопривредни техничар отишао је у Данску на стручно усавршавање. По повратку из Данске запошљава се као општински референт за пољопривреду у Убу. Интелигентан, вредан и одговоран, врло брзо се афирмисао па је постављен за директора Пољопривредног добра „Света Поповић” у Убу. Потом је био директор земљорадничке задруге на Ставама и шеф Представништва Извозно-трговинског предузећа „Кооператива” у Причевићу код Ваљева.

Члан КПЈ постаје 1945. и од тада активно учествује у друштвено-политичком животу. Редовно је биран у месне органе разних друштвено-политичких органа у Убу, на Ставама и у Ваљево. Више пута је одборник скупштина општина Уб, Ваљевска Каменица и Ваљево и председник разних скупштинских одбора и комисија. У мандату 1989-1991. године био је и посланик Скупштине СР Србије. Посебну активност испољавао је у раду борачке организације, ангажујући се на неговању борбених и револуционарних традиција и збрињавању бораца и ратних инвалида, па је биран за председника Општинског одбора СУБНОР-а Ваљево и Међуопштинског одбора СУБНОР-а Шабац, бивао је и у органима СУБНОР-а Србије.

Последних година бавио се изучавањем новије прошлости родног краја о чему је писао у ваљевском листу „Напред“ и борачком гласилу „Четврти јул“. У „Гласнику“ објавио је прилоге: „Пали борци у НОР-у са подручја Месне заједнице Ставе“ (20-21/1986); „Путевима Ваљевског НОП одреда“ (22/1987) и „Пали борци НОР-а и жртве фашистичког терора и домаћих издајника са подручја Месне заједнице Ставе“ (23/1988). Са Браниславом Милосављевићем и Милорадом Радојчићем припремио је „Споменицу палим борцима и жртвама фашистичког терора у општини Ваљево 1941-1945. године“, коју су 1995. заједнички издали Историјски архив Ваљево и Општински одбор СУБНОР-а Ваљево. У његовој заоставштини остало је још неколико необјављених али и незавршених рукописа. Био је иницијатор и организатор објављивања више књига и других публикација са темама из наше прошлости, подизања спомен-обележја и организовања веома успешних маршева и похода. Као велики заљубљеник у прошлост често је долазио у Архив, пратио и помагао наш рад, у једном периоду био и председник Програмског савета.

Много је волео природу те је лов био његова страст. Спреман да свакога саслуша и разуме, и у границама могућности помогне, а уз то непосредан и драг човек, имао је доста познаника и пријатеља. Многи су га не само поштовали, већ и искрено волели.

За свој рад добио је више одликовања и других признања. Имао је повеље општинских организација ССРН и СУБНОР-а Ваљево и СУБНОР-а Југославије, Медаљу Друштва за неговање традиција ослободилачких ратова од 1912. до 1918. године. Био је и носилац два ордена рада са сребрним венцем, ордена Републике са бронзаним венцем и руског одликовања које је добио поводом обележавања 50 година од победе над фашизмом. Добитник је и Септембарске награде Ваљева, највишег општинског признања.